

Екатерина Ненчева

С проклятие към вечните
беди...

На моя брат

С проклятие към вечните беди
обхванах леден труп без страх –
и лудо го притисках до гърдите,
догдете всичко аз разбрах.

Ридающа тогава устни впих
в замлъкналите веч уста,
и до забрава тъй хладът им пих
в безумна някаква мечта.

... Ах, грабна го из моите ръце
земята черна! – там е той –
и там навек погребях аз сърце,
погребях радост и покой.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6482>]